

Jövő megtérés által

Bibliaolvasás: Jelenések 21.

Alapige: „Így szólt az Úr Igéje Jónáshoz, Amitaj fiához:

- Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ellene, mert feljutott hozzám gonoszságának híre!” Jónás 1: 1-2.

Újév első napján milliónyi akarat, vágy, sóhaj, fohász, könyörgés kiáltás tört fel, mint a szilveszteri tűzijáték az égből. Milliárd ember milliárd tervvel adja bele magát abba a jövőbe, amit valakik elgondoltak neki, majd saját maga is elgondolt, jónak gondol és boldog sikeres életét várja tőle.

Történetünk Jónása esetében nem ember rengette meg a nagy változásoknak elébe néző eget, hanem az Úr Igéje és a Szó igazi értelmében belehasított a próféta életébe az Úr Igéje. Amitaj fiának, ha volt is bármi elképzelése a jövőt illetően, az Isten „*indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ellene*” szava és kikerülhetetlen parancsa azt az általa elgondolt jövőt kettéroppantotta, felfüggesztette, az égből röpítette. Nem tehette Jónás, hogy ne menjen az Úr szavára.

Úgy általában az ember nem azért vesz célba egy New York, Los Angeles, London, Párizs, Brüsszel, Sidney, Szingapúr, Sanghaj, Kairó, Abu Dzabi vagy Dubaj csillogású nagy várost, hogy prédikációnak nevezett beszéddel ellene menjen, ellenkezőleg, a nagy várostól várja azt, hogy menedéke lesz, sőt benne reméli paradicsombéli boldog jövőjét is.

Valójában az a bizonyos prédikáció nem a tulajdonképpeni város kövei ellen szólnak, hanem az ellen az ember ellen, akit a nagy város, bibliai nevén Babilon¹, Egyiptom és Szodoma² ragyogása és hatalma a maga bűvöletének bilincseiben tarja fogva.

Kérdés, hogy ki az itt ebben a közösségben, aki nem ilyen nagyváros bűbája által csapdába ejtett ember? Van-e ilyen ember egyáltalán? Ki az, aki szülőként meg tudja védeni a gyermekét a nagy város vonzásától, hogy az el ne ragadjon?

Iszonyatos erők dolgoznak éjjel és nappal azért az egyetlen célért, hogy emberek millióit, milliárdjait akár, tegyék földönfutó koldusokká és potenciális rabszolgákká, hogy a munkaerejüket árulva önként keressenek menedéket és szerencsét a nagyvárosban.

Így történt, hogy Amitaj fiának is a nagy városba kellett mennie, de nem a saját karrierjéért, nem az önmaga sikereiért, vagy szerencséjéért, ellenkezőleg önmaga ellen és a nagyváros ellen, egészen pontosan az ellen az önmaga ellen, akit a nagyváros már maga bűvkörébe vont. A Nagyváros bűbája úgy hat, mint a gyönyörű utcanő, az önmagát áruló szájha a férfiúi gerjedelmekre, vagy mint a testre a kábítószeres bor. És ha egyszer elnyelt ez a vonzás, önmaga erejéből senki nem képes kiszabadulni belőle; Szabadítóra szorul!

Kérdés tehát, hogy ki képes ennek a vérünkben pezsgő vonzásnak ellenállni? Nos kiderül, hogy még az Isten igéjével áthasított Jónás sem volt erre alkalmas. Úgy gondolta hát, hogy elfut Ninive nagy városa elől a kisebb Tarsis kikötővárosába.

Kit akart becsapni ez a Jónás? Nem elfutott a nagyváros elől, ellenkezőleg megmentette magában a nagyváros érzelmeire gyakorolt vonzását, a nagyváros gondolatát, eszméjét, álmát. Ugyanis a kisebb városban tovább érezhette a nagyváros minden varázsát, tovább álmodhatta a nagyváros minden ígéretét. Miért? Mert a Nagyváros valójában Jónásban volt benne!

¹ És az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja. Jel 17:5.

² És az ő holttesteik [feküsznek] ama nagy városnak utcáin, amely lélek szerint Szodomának és Egyiptomnak hívatik, ahol a mi Urunk is megfeszítettet. Jel 11:8.

Ha figyelmesen hallgattuk a bibliaolvasást, akkor megértettük, hogy a mennyei város, a mennyei Jeruzsálem nem más, mint a Krisztus anyaszentegyháza, az őszatyák, a próféták, az apostolok, az üdvözültekkel egybeszerkesztett építménye. Mi tehát a mennyei város vagyunk az Isten szemében, hogy a mennyei várossá legyünk az Isten valóságában mostantól fogva mindörökké. Luther az ördögöt az Istent utánzó majomnak nevezte. Mit tesz ez a nagy imitátor? A mennyei várost leutánozva élénk varázsolja a maga nagyvárosát úgy, hogy úgy érezd, te ahhoz a városhoz tartozol, annak vagy szerves része, és nem ama mennyeknek. Az ördög mindet elkövet, hogy hozzá való tartozásod érzése egyre csak növekedjen, és ez alól egyetlen ember sem kivétel, Jónás sem. Isten siet a segítségére, hogy Jónásban örökre lerombolja a Nagyvárost. Kisgyermek korunk óta tudjuk a történetét. Isten egy nagy vihart küld a tengerre Jónás után, kinek szint kell vallania a matrózok előtt az engedetlenségéről. A tengerbe dobják, mire a vihar elcsendesült. Isten ezután egy nagy halat küldött Jónásért, ami elnyelte és három napig tartotta gyomrában, majd a partra vetette. A szárazföldön az Úr igéje másodszor is szólt, de már az Úr által a tenger elnyelte halálból visszahozott és megszabadított Jónáshoz. Így szólt ehhez a Jónáshoz az Úr Igéje:

- Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd ott azt az üzenetet, amelyet én mondok neked!

Nem könnyű a nagyváros ellen prédikálni! Mózesnek sem volt könnyű a nagyváros feje elé állni és azt mondani a fáraónak, hogy engedd el az Isten népét, Izraelt, az Úr elsőszülöttjét, mert ellenkező esetben én is megölöm a te elsőszülött fiadat! Most, ha te Mózes lennél és ezt a prédikációt kellene elmondanod a nagy város fejének, akkor éreznéd át ennek a küldetésnek a terhét, akkor tudnád, hogy az életed forog kockán. Nem is teheti ezt meg senki, csak az, aki előtte az életét teljesen az Úr kezébe helyezte, csak az lehet alkalmas erre, akiben Isten leszámolt a benne levő nagy várossal. Ezt a nagyváros elleni prédikációt még Mózes is csak a tizedik csapás napján tudta elmondani, pedig benne Isten nyolcvan éven át rombolta porig Egyiptomot. Még az a Mózes is, aki Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartott Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett (Zsid 11: 26), aki hit által hagyta maga mögött Egyiptomot, nem félvén a király haragjától; mert erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant. Zsid 11:27. Tehát még ez a Mózes is csak Isten tíz hatalmas segítsége után tudta kimondani a fáraónak azt, hogy éjjel az Úr öldöklő angyala kioltja a te fiad életét.

A történet szerint Jónás, amikor már a város központja felé tartott, hallotta meg az Úr konkrét üzenetét, amit ott a városban hirdetni kellett. Csak a város közepében, ahonnan a bőrért mentve már nem tudott volna semmiképpen elszabadulni, ott kellett kimondania önmaga ellen és Ninive ellen az Isten beszédét. Benne, Isten ott, a Nagyváros közepén számolt le a nagyvárossal, amikor Sámsonhoz hasonlóan vállalta fel, hogy ezt a küldetést és megbízást maga sem éli túl.³ Jónás ebben a Ninive középpontjában lévő kiszolgáltatottságában a megfeszített Krisztus előképe! Ilyen értelemben a megfeszített Krisztus Isten Nagyváros felett kimondott kárhoztató ítélete!

Jónás idejében Isten Ninive nagyvárosához szóló üzenete ez volt:

- Még negyven nap és elpusztul Ninive!

³ Ekkor Sámson az Úrhoz kiáltott, és monda: Uram, Isten, emlékezzél meg, kérlek, én rólam, és erősíts meg engemet, csak [még] ez egyszer, óh Isten! hadd álljak egyszer bosszút a filiszteusokon két szemem világáért! És átfogta Sámson a két középső oszlopot, melyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és hozzájuk támaszkodott. És monda Sámson: Hadd vesszek el én is a filiszteusokkal! És nagy erővel megrándította [az oszlopokat], és rászakadt a ház a fejedelmekre és az egész népre, mely abban volt, úgy hogy többet megölt halálával, mint amennyit megölt életében. Bír 16:28-30.

Fül és hallás kell egy ilyen üzenet helyes megértéséhez, befogadásához és megemésztéséhez! Mit halljon hát a fülünk és mit értsen meg a szívünk?

Az üzenet egyszerű. Isten előtt a Nagyvárosnak vége! Isten előtt a Nagyváros elpusztulása elvégeztetett és bepecsételtetett, ami azt jelenti, hogy Isten könyörtelenül leszámolt már a Nagyvárossal. A jelenések könyvében a 18. fejezet, amit nem olvastam fel arról szól, hogy Isten a világ alaplefektetése óta megöletett Barány⁴ által mindörökre leszámolt az Egyiptomnak, Babilonnak és Szodomának nevezett Nagyvárossal! A hozzád szóló Igét pedig most azért hallod, hogy Szentlelke ezt a nagy leszámolást benned is elvégezze. Mert Isten ugyan leszámolt a Nagyvárossal, de te nem, és én sem. Mert ahogy hallottuk, ezt nem tudjuk megtenni önmagunk erejéből! Mózesnek sem sikerült, Jónásnak sem sikerült. Senkinek nem sikerült, kivéve Jézusnak! Amikor felkínálta az ördög a hegyen ennek a Nagyvárosnak minden hatalmát és dicsőségét egyetlen feltétel ellenében, hogy Jézus őt imádja Isten helyett, akkor Jézus ellene mondott, akkor ellene szegült, megtagadta, és mi tudjuk, hogyan állt a végsőkig ellene ennek az ördögnek a keresztfá általi haláláig.

Tehát azért szól hozzánk Isten Igéje, hogy bennem, benned és bennünk Szentlelke leszámoljon a Nagyvárossal, méghozzá Krisztus keresztfán kivívott örök győzelme által! Tegyük fel a leglényegesebb kérdést, tudni illik, hogy miért kell megtörténnie ennek a nagy leszámolásnak? Csak azért, mert egyedül ez az Isten szabadító, sőt üdvözítő nagy leszámolása által lehet bármiféle jövő. Újév első istentiszteletén Isten az egyetlen lehetséges legjobb jövőt helyezi eléünk, hogy mi az Ő jövőjét akarjuk, azt a mennyei várost, amiről a bibliaolvasás során hallottunk.

Ennek a leszámolásnak a neve itt és most az a MEGTÉRÉS, ami betű szerint ebben a történetben nincs leírva, hogy Isten kimondta volna, a próféta szájából sem hangzik el, de Ninive lakói mégis nemcsak kimondják, de meg is cselekszik.

A „**még negyven nap és elpusztul Ninive!**” szuper prédikációt Ninive legelső és leutolsó lakója is a következőképpen értette és cselekedte is meg:

- „Az emberek, az állatok, a marhák és juhok semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek, vizet se igyanak! Öltön zsákruhát ember és állat, kiáltsanak teljes erővel istenhez, térjen meg mindenki a maga gonosz útjáról, és hagyjon fel erőszakos tettel! Ki tudja, talán felénk fordul és megszán az Isten, megfékezi izzó haragját, és nem veszünk el!”

Lesz jövőnk! De csak ezután lesz jövőnk! Ezt ők, Ninive lakói fogalmazták meg, ahogy nekünk is a hallottak alapján magunk kell megfogalmaznunk a jövőnket; ki-ki személyesen és felelősségednek tiszta tudatában kell megnevezze a jövőjét. Hallottuk, hogy Ninive lakói, akiknek negyven napjuk volt miként fogalmazták meg a jövőjüket, mi viszont nem tudjuk a napjaink számát, ezért „ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket (...)!” Zsid 3:15.

Összefoglalva testvéreim, enélkül az Isten szája által akkor ki nem mondott, de később a Jézus ajka által már kimondott „térjete meg, mert egészen közel jött hozzátok az Isten örökkévaló és mindennél dicsőségesebb városa! A bibliaolvasás során erről az örök és dicsőséges városról hallottunk! Isten ezt a várost szánta nekünk! Ez a város készen van, ez a város vár reánk! Ez a város egészen közel jött hozzánk Krisztusban! Oda kaptunk meghívást! Ezzel könnyíti meg Isten azt, hogy ellene mondjunk a Nagyvárosnak. Hogy vágy ébredjen bennünk az örökkévaló, nem emberi kézzel épült város iránt, amit Isten nekünk készített, úgy hogy mi magunk legyünk ez a dicsőséges mennyei város. Viszont, ha nem történik meg bennünk is az a leszámolás, ami a Ninive lakóiban és minden üdvözült életében a megtérés által megtörtént a Nagyvárost

⁴ Jel 13:8b; 1Pét 1:20; Jel 5:6;12.

illetően, akkor nem lehet jövőnk a mennyei Jeruzsálemben, mert oda nem megy be semmi tisztátalan, semmi gonosz és senki, aki ragaszkodik a hazugsághoz, a saját erőszakos életéhez, a bűneihez, a hitetlenségéhez, vagy bármihez, amit a bűn fogalmával jelölünk.

Az egyetlen igazság az, hogy az Isten jövője a mennyei Jeruzsálem, ahova a Krisztus munkálta megtérés által léphetünk be! Ezen kívül valójában nincs semmi jövőnk, mert értsük jól meg, Isten leszámolt a Nagyvárossal, ami azt jelenti, hogy a Nagyváros úgy van, hogy valójában az Ő trónja előtt már rég nem létezik. A Nagyváros csak az ördög szempillantásnyi⁵ nagyon megrövidített tér-idejében és a te jövőnek képzelgetett emlékeidben létezik. A Jelenések könyvében a mi olvastunk szerinti jövő valójában az a múlt, ami az Isten kezében régen megtörtént, hozzánk pedig a Bárány Jézus által már megtörtént valósággént érkezik el mondhatni egy szempillantásnyi időre, egyetlen elmúló napra, minek valóságát csak emlékként vagy álmokként birtokolhatjuk, mert mire megragadhatnánk, magává a semmivé foszlik szerte szét az ujjaink közt. Keressük hát jövőnket az Isten által Krisztusban nekünk szánt örök városban, a mennyei Jeruzsálemben az Isten számunkra elkészített egyetlen valóságában! Ámen.

⁵ Majd felvivén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá neki e föld minden országait **egy szempillantásban**, És monda neki az ördög: Neked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom; Azért ha te engem imádsz, mindez a tied lesz. Luk 4:5-7.